

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 801/2026
05.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Весне Субић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Душан Јовановић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Миодраг Николов адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Зајечару Гж 156/24 од 07.05.2025. године, на седници одржаној 05.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Зајечару Гж 156/24 од 07.05.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Зајечару Гж 156/24 од 07.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зајечару Гж 156/24 од 07.05.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Зајечару П 330/2023 од 14.12.2023. године којом је, ставом првим изреке, укинута решење о извршењу Основног суда у Зајечару И.Ив. 238/22 од 14.11.2022. године у обавезујућем делу у целини, за износ главног дуга од 148.500,00 динара и трошкове извршног поступка од 13.257,00 динара, и тужбени захтев тужиле одбијен као неоснован, а ставом другим обавезана тужила да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка од 69.628,00 динара. Ставом другим изреке, другостепене пресуде одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Посебна ревизија је изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП) против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, на основу члана

404. став 2. ЗПП у вези са чланом 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, јер у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити за новим тумачењем права, или разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

Нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиле, иначе адвоката, која је туженог заступала пред Основним судом у Зајечару у спору из радног односа ради исплате разлике између припадајуће и исплаћене зараде у коме је тужбени захтев овде туженог одбијен. Ради заступања у означеном спору, између парничних странака је био закључен уговор о пружању адвокатских услуга којим је тужила била овлашћена да заступа туженог у парничном поступку, до његовог правноснажног окончања, а затим и у извршном поступку који би му уследио, а тужени се обавезао да за извршене адвокатске услуге исплатити овде тужилу по 10% од главнице на име награде и трошкова парничног и извршног поступка (за састав тужбе, предлога за извршење, образложених поднесака и заступање пред судом и тужилаштвом на рочиштима) све по важећој Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и то одмах након што их тужени наплати од свог послодавца. Иако је тужени изгубио поменути спор, те му ни није досуђена накнада трошкова, тужила му је издала рачун за пружене адвокатске услуге, по коме тужени није извршио уплату, већ је дописом обавестио тужилу да је међу њима уговорена исплата када он од послодавца наплати трошкове, што се није десило, те да јој ништа не дугује. С обзиром на изложене околности и на неспорну чињеницу да је тужени изгубио спор у коме га је заступала тужила и да му нису досуђени трошкови парничног поступка у том спору, те их није могао ни наплатити, нижестепени судови су потраживање тужиле као недоспело одбили.

Одлука о захтеву тужиле као адвоката за наплату својих услуга почива на одредбама Закона о адвокатури, Тарифе о наградама и накнадама трошкова адвоката и Закона о облигационим односима којима је, између осталог, прописано начело дужне пажње у извршавању обавеза (члан 18), уређен услов (чл. 74. до 76) и уговор о налогу (чл. 749. до 764). Према поменутим одредбама материјалног права, страна у облигационом односу дужна је да у извршавању обавезе из своје професионалне делатности поступа с повећаном пажњом, према правилима струке и обичајима (пажња доброг стручњака). То нарочито важи за страну која је правно квалификована (што адвокат јесте) и која по својој вољи сачињава уговор и, за испуњење обавезе друге стране, уговара одложен услов (окончање судског спора успехом њеног клијента, досуђење трошкова њеном клијенту и њихова наплата од послодавца), иако би морала да зна да у таквом случају право на наплату њених адвокатских услуга зависи од остварења услова, које њен клијент у супротном неће бити дужан да јој накнади.

Код изложеног, једно правноснажно решење Основног суда у Бору Ипв.Ив 143/23 од 14.09.2023. године којим је, у истој правној ситуацији, одбијен приговор другог дужника не може представљати пример судске праксе која почива на другачијем тумачењу и примени материјалног права нити релевантан разлог за уједначавање судске праксе.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП имајући у виду одредбе ЗПП којима је прописано да ревизија није дозвољена ако вредност спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 403. став 3), нити у спору мале вредности (члан 479. став 6), при чему су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 468. став 1).

У конкретном случају тужила је изјавила ревизију против правноснажне пресуде донете у другом степену којом је одбијен њен захтев из тужбе од 07.11.2022. године за исплату укупног износа 161.757,00 динара, што је износ који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, те овај спор чини спором мале вредности у коме је ревизија недозвољена.

С обзиром на изложено, Врховни суд је одлучио као у другом ставу изреке, применом члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**